

REPORTERS

Primera edició: març del 2013

Il·lustració de la coberta: Marco Gentilini
Color: Davide Turotti
Adaptació del disseny i maquetació: Endoradisseny

Títol original italià: *Un gol non ha colori*
Edició: David Monserrat
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Tots els noms i personatges que apareixen en aquest llibre
són propietat d'Edizioni Piemme SpA. Tots els drets reservats.

Textos: Luigi Garlando
Il·lustracions de l'interior: Valentino Forlini
www.lecipolline.it

© 2012 publicat per primer cop a Itàlia per Edizioni Piemme SpA
© 2012 Oriol Sánchez Vaqué, de la traducció
© 2012 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

Tots els drets reservats.
Publicat amb l'autorització de Grandi & Associati.

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Egedsa
Roís de Corella, 16. 08205 Sabadell

Dipòsit legal: B-462-1013
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-4631-8

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Luigi Garlando

TOTS PER A UN

Il·lustracions de
Valentino Forlini

Traducció d'Oriol Sánchez Vaqué

laGalera**50**

*A tots els nens i nenes que somien
convertir-se en periodistes*

–Qui és el valent que li explica que el director del *Cebanews* sóc jo? –pregunta l'Eladi observant el Petrus, l'enorme alà negre de l'avi Càndid, còmodament assegut a la seva butaca de pell amb les potes sobre la taula.

–No serà gens fàcil –comenta en Tomi–, però encara ho serà menys explicar a l'Ona per què has desplaçat a la primera pàgina la secció de la Bianca...

–Què pretens fer? –pregunta de seguida la ballarina amb una mirada de tigressa–. Deu ser una broma, oi? Si no, tal com he vingut, me'n torno a anar...

Les Cebetes s'intercanvien mirades divertides.

–I és clar que és una broma! –s'afanya a aclarir el petit periodista–. No he decidit canviar res. A tot estirar, la meva taula, si aquest cavall no es digna a deixar-me-la...

REPORTERS

L'Ona es relaxa de cop:

–Així m'agrada! I tu, Petrus, baixa ara mateix de la butaca, que hem de començar la reunió de redacció.

Impressonat pel to autoritari de la ballarina, l'alà deixa lliure la taula i s'ajeu a terra, dòcil com un gosset faldiller.

–Ostres, com t'obeeix! –comenta divertit en Tirant–. Em pensava que només ho aconseguies amb en Tomi...

Les Cebetes es peten de riure. Al capità, però, no li ha fet gaire gràcia...

Hi ha un ambient alegre al tercer pis del poliesportiu del barri, a la seu del *Cebanews*, el nou diari creat i dirigit per l'Eladi. El primer número va ser tot un èxit, tots els exemplars es van distribuir fàcilment. Els periodistes han rebut un munt de missatges de felicitació, consells i propostes, i molts nois i noies han demanat de col·laborar-hi.

S'espera amb candeletes el segon número, que rebrà el tret de sortida precisament en aquesta reunió de redacció.

L'Eladi ha convocat els redactors en cap al seu despatx per triar els temes que s'hi tractaran. Com deus recordar, els caps de redacció del *Cebanews*, és a dir,

els responsables de les quatre seccions que formen el diari, són en Tirant, que s'ocupa de la secció de societat, l'Ona, que dirigeix la pàgina de curiositats, en Tomi, que s'encarrega dels esports, i finalment les bessones, que porten la maquetació.

Aquest cop també hi és present en Càndid, l'avi de l'Eladi, un home afable i simpàtic que quan era jove va ser un gran periodista i ara se sap tots els trucs de l'ofici.

–Bé, nois, comencem –ordena l'Eladi–. Al primer número vam cometre un error molt greu: el vam fer massa interessant. Ara la gent n'espera un del mateix nivell i estem obligats a satisfer les seves expectatives, si no volem decebre'ls...

–No t'hi amoïnis, director –assegura la Sara–. Llegiran un diari encara més interessant que el primer!

–Molt bé –aprova l'Eladi somrient–. Vejam què hi posem. Comença tu, Tirant!

–Entesos –respon el setciències–. Per a les pàgines de societat, caldria triar entre els dos temes que ja havíem proposat i un de nou. Si recordeu bé, abans de dedicar tot l'espai al cas del camp del Real Baby, havíem pensat en un reportatge sobre la gent que duu els gossos a fer les necessitats als jardinetes i no les recull.

REPORTERS

–Tinguem en compte que ara comença el bon temps i la canalla juga més sovint a l'aire lliure –intervé la Lara–; per tant, és una problemàtica d'actualitat.

–Tens raó –coincideix en Tirant–. Després també hi ha el cas dels cotxes que aparquen amb les rodes sobre la vorera, al carrer del Ram, davant de les botigues.

–És veritat! L'altre dia hi va passar el meu pare amb l'autobús –explica en Tomi– i es va trobar un cotxet al mig del carrer. Per culpa dels cotxes mal aparcats, la dona que duia el cotxet havia hagut de baixar de la vorera... Per sort, mon pare va poder frenar de cop!

–Doncs si que és perillós! –exclama l'Ona.

–Sí –confirma en Tirant–. Per això suggereixo que ens n'ocupem.

–I el tercer tema? El que és nou? –pregunta l'Eladi.

–L'altre dia van començar les rebaixes de final de temporada. Molt sovint són rebaixes enganyoses... Podríem fer una recerca pels comerços del barri. El Pastanaga va tenir una idea genial.

El director estudia els apunts que ha pres a la llibreta, hi rumia una estona i decideix:

–Jo dedicaria la primera pàgina als cotxes apar-

cats a la vorera i la segona als gossos que embruten els jardinetes. Això de les rebaixes em sembla un problema menys interessant.

El Petrus es posa dret, com si li haguessin trepitjat la cua, i comença a bordar.

–Que no hi està d'acord, avi? –pregunta preocupat l'Eladi.

–Es veu que no –confirma en Càndid–. I crec que té raó. Tingues en compte que hi ha la crisi. La gent no té tants diners per gastar i alguns bons consells sobre les rebaixes serien molt benvinguts. Un diari, per damunt de tot, ha de ser útil.

–A més, de les rebaixes de final de la temporada d'hivern només en podem parlar en aquest número –observa en Tomi–, mentre que el tema dels jardinetes el podem tractar més endavant, quan encara faci més bon temps.

–M'heu convençut –anuncia l'Eladi. Llavors treu d'un calaix de l'escriptori un d'aquells fulls en blanc amb quatre rectangles dibuixats que li va donar l'avi Càndid per fer la maqueta del diari.

Cada requadre correspon a una pàgina del *Cebanews*.

A l'interior del primer requadre, hi escriu: «edito-

REPORTERS

rial – sumari – cotxes a la vorera». Al segon: «rebaixes – correu de la Bianca – publicitat».

–Molt bé –conclou el director–. Les dues pàgines de societat ja estan enllestides. Ara et toca a tu, Ona. Què ens proposes?

–D'entrada –respon la ballarina–, teníem pendent l'article sobre els balcons més bonics del barri, amb el reportatge fotogràfic de l'Eva. Jo hi afegiria els consells d'un expert en jardineria per fer lluir les flors dels testos.

–Però encara no ha començat la primavera! Dubto que hi hagi gaires flors als balcons... Per què no tornem a proposar una història interessant? L'article sobre la senyora Angelina va tenir un èxit espantarant: podríem parlar d'una altra persona del barri o felicitar algú que també faci anys –suggereix l'Eladi.

–Hi rumiaré –diu l'Ona prenent-ne nota–, però no serà fàcil trobar una història tan bonica... De tota manera, us puc proposar una secció nova: l'ha ideat la meva amiga Cleo, que fa dansa amb mi. Ella diu el seu nom amb accent a la o: *Cleó*.

–Aquella que es vesteix com un espantaocells? –pregunta en Tirant.

–Escolta, maco, aquí l'únic espantaocells ets tu

–replica l’Ona indignada–. La seva mare és una famosa estilista francesa i la Cleo es vesteix amb un gust exquisit, tot i que de vegades exagera una mica en la tria de barrets estrafolaris...

–Vol escriure sobre moda? –pregunta l’Eladi.

–Sí –respon l’Ona–. La idea és voltar pel barri amb l’Eva i fotografiar, per a cada número del *Cebanews*, una persona vestida amb un gust dubtós, com ara amb combinacions de colors estranyes... La Cleo ha trobat un nom divertit per a la seva secció: *Vestits a les palpentes*.

Les bessones riuen divertides.

–I què passa si la gent s’ofèn i no ens llegeix més? –pregunta en Tomi.

–Tranquil, no pateixis... –respon l’Eladi–. La Cleo demanarà permís a les persones que citi a la seva secció. I si el comentari és graciós però respectuós, ningú no s’enfadarà. Va bé que un diari sigui un mica picantet. Pensa en l’*Eladiari*: els meus comentaris més maliciosos són els més llegits...

–Però tu també poses bones notes a qui juga bé –precisa el capità–. Podríem fer que cada mes la Cleo concedeixi un premi d’elegància i un de... mal gust!

–Em sembla una idea genial –aprova en Tirant–. I

REPORTERS

també s'hi podrien afegir consells sobre com reciclar roba vella o coses per l'estil...

–Adjudicat –conclou el director–. M'ensumo que la secció de la Cleo serà una de les més apreciades del *Cebanews*.

–I tothom la llegirà esperant trobar-hi el veí vestit de pena... –afegeix la Lara, rient.

A l'interior del tercer requadre, l'Eladi hi escriu: «balcons – secció de la Cleo – publicitat». Però llavors es frega el lòbul de l'orella, pensatiu:

–T'haig de confessar, Ona, que el tema dels balcons no m'acaba de fer el pes. Després de les dues pàgines de societat, que toquen temes seriosos, m'agradaria obrir la secció de curiositats amb un apunt més picantet, potser amb alguna xafarderia... El to de la secció de la Cleo em sembla el més adequat. De moment, hi posem els balcons, però, si surt alguna història més excitant, ho canviem.

–Entesos –aprova l'Ona–. Enviaré els meus periodistes a la recerca d'emocions...

Només falta parlar de la pàgina d'esports.

–La nostra tria és clara –anuncia en Tomi–. Suposo que esteu al corrent del que va passar al poliesportiu no fa gaire en uns entrenaments.

–Et refereixes a aquells brètols amb cervell de mosquit que van insultar en Diouff pel color de la seva pell? –pregunta la Sara.

–Exacte –confirma el capità–. En la línia del que vam fer amb el Real Baby, estem pensant a muntar alguna moguda per sensibilitzar la gent contra el racisme.

–Una idea excel·lent –aprova l’avi Càndid.

–Tens la intenció de dedicar tota la pàgina al tema del racisme? –pregunta el director.

–També hi posaria les entrevistes a la Bianca i als capitans dels equips de voleibol i de bàsquet que no van entrar al primer número –respon en Tomi.

–Dubto que hi càpiga tot –comenta l’Eladi, grtant-se l’orella amb el bolígraf–. Jo només faria una entrevista, potser la de l’Òscar, el capità de l’equip de bàsquet. La Bianca ja té la secció de les cartes; la seva entrevista pot esperar.

–Una decisió molt assenyada –aprova l’Ona amb un somriure pèrfid.

Les bessones riuen a cor què vols.

A l’interior del quart rectangle, al full blanc, l’Eladi hi escriu: «racisme – Òscar».

EL DIRECTOR AGAFA EL FULL AMB LES DUES MANS I L'ANALITZA UNA ESTONA TOT CONCENTRAT.

TOT D'UNA, EL PETRUS S'ENFILA A LES CAMES DE L'ELADI, ATRAPA EL FULL AMB LES DENTS I L'HI ARRABASSA DE LES MANS.

Els nois es fan un tip de riure. L'Eladi s'ha quedat de pedra, com una estàtua, sense bellugar ni un múscul. Només es relaxa quan el seu avi recupera la corretja, s'acomiada de tothom i se'n va amb el Petrus al parc dels Lliris.

–Hauré de prohibir a aquest cavall vestit de gos que trepitgi la redacció –proposa el director–. Sempre que corre per aquí, estic neguitós. Tinc la impressió que aquest bisó m'odia...

–Podríem fer un rètol amb el seu cap dibuixat i les lletres: «Prohibida l'entrada» –suggereix la Sara.

–Val més no provar-ho. Ben mirat, el Petrus és

